

УДК 027.52(477.41-21)

*Галина Дмитренко,
завідувач відділу обслуговування
Вишгородської центральної районної бібліотеки*

Всеукраїнський день бібліотек у Вишгороді

У Вишгородській центральній районній бібліотеці Київської області в кінці вересня 2011 р. відбулися урочистості, присвячені Всеукраїнському дню бібліотек. Присутніх у залі фахівців бібліотечної системи району та гостей привітав начальник відділу культури і туризму Вишгородської районної державної адміністрації Олександр Біляєв, який вручив подяки кращим представникам галузі. Про бібліотечну професію розповіла присутнім директор Вишгородської централізованої бібліотечної системи Марія Мілянська. Привітати бібліотекарів району з професійним святом прийшли маленькі читачі — учні молодших класів ЗОШ № 1 м. Вишгорода.

Друга частина цього святкового дійства була приурочена презентації книги Василя Бабича "Тарасовичі" (К.: Шек, 2010), яка викликала великий інтерес у читачів бібліотек району, адже в ній автор надзвичайно цікаво простежив історію села, починаючи від перших документальних згадок, датованих XI століттям. Василь Степанович — ветеран бібліотечної та педагогічної праці, кандидат історичних наук, професор, заслужений працівник культури України, багато років був директором Державної республіканської бібліотеки УРСР (нині — Національна парламентська бібліотека України), деканом факультету бібліотечно-інформаційних систем у Київському державному інституті культури (нині — Київський національний університет культури і мистецтв). Бібліотека стала для нього рідною домівкою, а бібліотечна справа — родинною справою.

Презентація нової книги — це завжди свято. Удвічі воно вагомніше, коли автор видання — наш земляк, людина, пов'язана своїм корінням із благословенною Вишгородською землею. Село Тарасовичі колишнього Вище-Дубечанського району Київської області, якого нині немає на карті України і про яке немає навіть згадки в багатотомній "Історії міст і сіл Української РСР", — мала батьківщина Василя Степановича. Тут він народився, тут пройшли дитячі та юнацькі роки, звідси почалася дорога у велике життя. Під час будівництва Київської ГЕС село було затоплено водами Київського моря, як і сусідні села: Чернин, Сваром'є, Ошитки та ін. Це одна з трагедій мешканців цих місць, ще одна болюча сторінка історії нашого народу. Десятки тисяч людей мусили власноруч руйнувати свої домівки і переселятися хто куди.

Але знову і знову Василь Степанович линує сюди думками, повертався у спогадах, звідси черпав сили і натхнення. Мамина пісня, батьківська хата, рідна школа, вірні друзі, стоптані стежини, дороги серцю місця... Все це залишилось в далекому минулому, якому нема вороття. Але є пам'ять. Пам'ять серця. Вона оживає в спогадах, бентежить душу. Гортаються сторінки прожитих літ, постають образи незабутніх людей, яскравих подій. Ці роздуми і надихнули Василя Бабича написати книгу про рідне село, яке стало для нього чистим, невичерпним джерелом любові і добра.

У книзі "Тарасовичі" цікаво, змістовно і лірично змальовано красу природи Наддніпрянської Київщини. Відтво-

рено історію села, описано життя, побут, звичаї, традиції його мешканців, висвітлено головні віхи нашої непростой історії — роки колективізації, голодомору, Другої світової війни, післявоєнної відбудови. Тут біль і любов, сум і сльози, радість і добрий гумор, гірка печаль і світла пам'ять. Все це було. Недаремно книга має підзаголовок "Спогади, бувальщини". Книга гарно оформлена, прикрашена картою тих місць, знайденою в архівах, містить численні фотографії з родинного альбому Василя Бабича.

Присутні в залі із задоволенням послушали виступ Василя Степановича. Людина надзвичайно працьовита і скромна, він висловив вдячність своїм близьким і головним у житті людям — дружині Євдокії Кононівні, доньці Тетяні, сину Миколі за значну допомогу при підготовці матеріалу до друку.

Поділитись своїми враженнями про книгу прийшли рідні, друзі, колеги, земляки. Тепло вітав зал вірну подругу Василя Степановича, дружину Євдокію Кононівну Бабич (Осадчу), заслуженого працівника культури України, яка віддала 50 років благородній бібліотечній справі у Національній парламентській бібліотеці України. Донька подружжя Бабичів — Тетяна Добко — кандидат історичних наук, завідувач відділу довідково-бібліографічного обслуговування Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського, поетеса, автор кількох ліричних збірок, упорядник книги "Тарасовичі".

Значне зацікавлення у слухачів викликав виступ Марини Гримич — професора, доктора історичних наук, кандидата філологічних наук, директора видавництва "Дуліби", письменниці, члена НСПУ. Марина Віліївна звернула увагу на важливість мемуарної літератури для відтворення української історії, рідкісні відомості та факти, описані в книзі, незамінні для історії вивчення краю, відзначила легкий стиль написання і змістовність. Цікаво, що її мати, Галина Гримич, яка теж є уродженкою села Тарасовичі, написала передмову до цього видання. Принагідно Марина Віліївна передала від видавництва "Дуліби" до бібліотек району 25 комплектів науково-популярної та художньої літератури.

В обговоренні книги взяли участь Валентина Кононенко, завідувач відділу наукової бібліографії Національної парламентської бібліотеки України, заслужений працівник культури України, поет Володимир Кисіль, заступник голови правління районного товариства "Просвіта" Сергій Прокopenко. Схвилювали слухачів вірші про Батьківщину поетеси Тетяни Добко.

Усі виступаючі висловлювали сердечну вдячність авторові книги Василю Бабичу, слова глибокої поваги за збережену пам'ять і любов до своєї малої батьківщини, які зігривають його все життя і є прикладом для наслідування молодим поколінням.

Надійшла в редакцію 4 жовтня 2011 року